

Sygnatura akt IX C 1621/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Piotr Łuczak

Protokolant:Miroslaw Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2014 r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)N. S. F. I. Z. z siedzibą we W.

przeciwko M. S. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt IX Cupr 1621/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)N. S. F. I. Z.z siedzibą we W.wniosła o zasądzenie od pozwanego M. S. (1)kwoty 3.156,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Strona powodowa zażądała również zwrotu kosztów procesu oraz wniosła o rozpoznanie sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu powyższego żądania strona powodowa podniosła, że zobowiązanie pozwanego wynika z zawartej w dniu 7 lipca 2009r. umowy bankowej o numerze (...), na podstawie której otrzymał od (...) Bank S.A.z siedzibą we W.określoną w umowie kwotę pieniężną. Jednocześnie pozwany zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w tejże umowie. Nie wywiązał się jednak z przyjętego na siebie zobowiązania, w związku z czym niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Pozwany został wezwany do zapłaty zaległej kwoty. Jednak pomimo wezwania do dobrowolnego zaspokojenia wymagalnego roszczenia, pozwany w oznaczonym terminie nie spełnił dochodzonego świadczenia. Strona powodowa wskazała nadto, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Wyciąg ten precyzuje źródło i rodzaj wiarygodności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji pomiędzy (...) Bank (...) S.A.z siedzibą we W.(poprzednio (...) Bank S.A.z siedzibą we W.), a (...)N. S. F. I. Z. z siedzibą we W.. Strona powodowa podniosła też, że pismem z dnia 18 czerwca 2013r. wezwała pozwanego do zapłaty, który do dnia dzisiejszego nie spełnił zobowiązania.

Nakazem zapłaty z dnia 21 sierpnia 2013r. (sygn. akt VI Nc-e 1732238/13) Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny powództwo uwzględnił w całości, orzekając o obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz strony powodowej kwoty 3.156,82 zł wraz z odsetkami od dnia 1 lipca 2013r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 640,72 zł.

Postanowieniem z dnia 2 października 2013r., wobec bezskutecznej próby doręczenia pozwanemu wydanego nakazu zapłaty, nakaz uchylono w całości oraz przekazano sprawę do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy w swej nieobecności, ani nie składał wyjaśnień ustnie lub pisemnie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lutego 2013 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a stroną powodową zawarta została umowa przelewu wierzytelności.

W § 2 umowy, określając jej przedmiot, Bank oświadczył, że przysługują mu pozbawione wad prawnych, niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne, szczegółowo określone w załączniku nr 5 do umowy (sporządzonym w postaci plików zapisanych na płycie CD oraz w postaci listy wierzytelności w formie papierowej), który stanowi integralną część umowy. Załącznik nr 5 do umowy, stanowiący wykaz wierzytelności będących jej przedmiotem, miał zostać podpisany ze strony banku przez ustanowionego w tym celu pełnomocnika, a udzielone pełnomocnictwo miało stanowić załącznik nr 9 do umowy.

Na podstawie umowy zbywca oświadczył, że przenosi na powoda wierzytelności wymienione w załączniku nr 5 do umowy, za cenę i na warunkach określonych w umowie, a powód oświadczył, że wierzytelności te nabywa za cenę i na warunkach określonych w umowie. Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy wierzytelności będące przedmiotem zawartej umowy, zostały skutecznie przeniesione na nabywcę pod warunkiem zawieszającym tj. uiszczenia przez stronę powodową pierwszej raty ceny.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 27.02.2013 r., k. 16-19.)

W dniu 18 czerwca 2013 roku (...) S.A. wezwał pozwanego M. S. (1) do spłaty długu w wysokości 3.611,30 zł w terminie do dnia 26 czerwca 2013 r. Wezwanie to zostało zaadresowane na: ul. (...) we W.. Pozwany został poinformowany, że (...) S.A. działa w imieniu i na rzecz (...) (...).

(dowód: pismo z dnia 18.06.2013 r., k. 20)

W dniu 1 lipca 2013r. M. S. (2) działająca w imieniu strony powodowej Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. złożyła oświadczenie, z którego wynika, że w dniu 27 lutego 2013 roku (...) (...) z siedzibą we W. nabyła od (...) Agricole Bank (...) z siedzibą we W. wierzytelność wobec pozwanego M. S. (1) wynikającą z zawartej umowy bankowej o numerze (...). Kwota niniejszego zadłużenia na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 1.997,15 zł wraz z odsetkami w kwocie 1.159,67 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 1.07.2013r., k. 22)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny – § 1. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa – § 2.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały w/w przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

Jednocześnie jednak, w ocenie Sądu, nie wystąpiły przesłanki pozytywne z 339 § 2 k.p.c. Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń strony powodowej z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

W niniejszej sprawie strona powodowa (...)N. S. F. I. Z. w W.z siedzibą w W.wniosła o zasądzenie od M. S. (1)kwoty 3.156,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Dla wykazania swojego żądania strona powodowa dołączyła do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego wystawiony na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, który miał stanowić dowód na poparcie wszystkich jej twierdzeń, jakie zawarła w pozwie. Jednak pozostawała w błędnym przekonaniu, że może on stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku (sygn. P1/10, Dz. U. z 25/07/2011 r. Nr 152, poz.900) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Zasadniczym problemem konstytucyjnym, jaki przedstawił sąd pytający, było rażące osłabienie pozycji procesowej konsumenta, którym jest także pozwany w niniejszej sprawie, który w wypadku przedłożenia sądowi przez przeciwnika procesowego wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, chcąc doprowadzić do oddalenia powództwa, był zmuszony udowodnić nieprawdziwość treści takiego dokumentu, wbrew ogólnym zasadom ciężaru dowodu. Słusznie również Trybunał Konstytucyjny podniósł, że w nauce prawa wskazuje się, że zasada równości, unormowana w art. 32 Konstytucji, jest traktowana jako jedno z praw człowieka, podlegające ochronie na podstawie zarówno Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.) jak i prawa Unii Europejskiej. Ponadto równość stron stanowi jedną z najważniejszych zasad postępowania cywilnego, zaliczaną do naczelných zasad tego postępowania. W takiej sytuacji Trybunał Konstytucyjny nie znalazł konstytucyjnie wartościowego uzasadnienia nadania wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy dowodowej dokumentów urzędowych. Analiza cech charakterystycznych funduszu sekurytyzacyjnego doprowadziła Trybunał Konstytucyjny także do wniosku, że nadanie szczególnej mocy prawnej jego dokumentom powodowało sytuację, którą można było określić jako swoistą pułapkę na stronę pozwaną o zapłatę wierzytelności nabytej przez taki fundusz.

Zgodnie z powyższym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego należy traktować jako dokument prywatny, który korzysta z domniemania autentyczności oraz z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała (art. 245 k.p.c.). Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na

wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia.

W świetle materiału procesowego zebranego w niniejszym postępowaniu Sąd uznał, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 1 lipca 2013r. nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności przysługującej stronie powodowej wobec pozwanego, jej wysokości i wymagalności. W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa powołuje się na zawartą pomiędzy M. S. (1) a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) Bank S.A. z siedzibą we W.) zawartą w dniu 7 lipca 2009r. umowy bankowej o numerze (...), która jednak nie została załączona do pozwu. Swoje roszczenie zaś wywodzi z zawartej w dniu 27 lutego 2013 r. pomiędzy nią a pierwotnym wierzycielem umowy przelewu wierzytelności. Na dowód powyższego przedłożono umowę sprzedaży wierzytelności, z której wprost wynika, iż jest umową warunkową, a skutek rozporządzający następuje z chwilą zapłaty ceny. Strona powodowa nie zaproponowała jednak dowodu na okoliczność jego spełnienia, a wobec tego nie wykazała przejścia na swoją rzecz wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanego, oceny tej zaś nie zmieniają dalsze zaproponowane przez stronę powodową, a pochodzące od niej dowody.

Ponadto, Sąd miał na uwadze, że z dołączonego do pozwu odpisu umowy przelewu wierzytelności zawartej przez powoda z pierwotnym wierzycielem pozwanego, nie wynika, aby wierzytelność, z tytułu której powód domaga się zapłaty w niniejszym postępowaniu, była przedmiotem cesji. Zgodnie z treścią umowy, wierzytelności będące jej przedmiotem zostały wskazane w załączniku mającym formę papierowego wykazu wierzytelności oraz pliku umieszczonego na płycie CD. Tych zaś załączników powód nie złożył do akt sprawy, co oznacza, że nie wykazał, żeby wierzytelność przeciwko pozwanemu była przedmiotem przelewu.

Strona powodowa nieprzedstawiła też żadnego innego dowodu, z którego wynikałoby, jaka część dochodzonej pozwem należności stanowi należność główną a jaka należność dochodzoną z tytułu odsetek, za jakie okresy strona powodowa domaga się spłaty tej należności, według jakich stóp procentowych odsetki zostały naliczone, ani też na jaki dzień roszczenie stało się wymagalne. Powyższych ustaleń nie sposób również poczynić na podstawie pisma z dnia 18 czerwca 2013 r., k. 20. Powyższy dokument został bowiem wystawiony przez podmiot niebędący stroną niniejszego postępowania, a w sprawie w żaden sposób nie wykazano jego powiązania ze stroną powodową. Brak jest również dowodu doręczenia tego pisma pozwanemu. Stwierdzić zatem należy, że strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów pozwalających zweryfikować jej twierdzenia, co biorąc pod uwagę, że wszystkie dokumenty pochodzą wyłącznie od niej, rodzi wątpliwość zarówno co do istnienia wierzytelności, jak i jej wysokości, a tym samym czy mogła ona w ogóle stanowić przedmiot przelewu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1998 r., I CKU 64/98).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że strona powodowa nie zadośćuczyniła spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu i nie wykazała faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, na które powoływała się w uzasadnieniu żądania. W szczególności nie wykazano istnienia wierzytelności, która obciążałaby pozwanego względem strony powodowej, jej wysokości i wymagalności. Nie przedłożono też żadnego dowodu, który pozwalałby na weryfikację twierdzeń strony powodowej. Dodatkowo fakt, że do pozwu zostały dołączone jedynie dokumenty sporządzone przez samą stronę powodową oraz podmiot, którego powiązania ze sprawą nie sposób ustalić, spowodował, że Sąd powziął uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń strony powodowej zawartych w pozwie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, oddalając powództwo jako nie udowodnione.